

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DANIEL RICHE

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ!...

‘Ο ούρανός ήταν καταιγικός κι’ ο όκεανός μανιασμένος έριχνε τ’ άφρισμένα κύματα τόν στην άσρογαλιά. Κοιτά- κοιτά’ ο ένας στόν άλλο, παρακολουθούσαν κι’ οι δύο τό θέαμα τής άγρίας εκείνης τρι- κυμιάς.

Μά κι’ ή νέα γυναίκα έννοιωθε μιά παρόμοια τρικυμιά νά βράζει μέσα στην ψυχή τής.

Σέ λίγο ο σύντροφός τής τής ψυθίρισε πώς ήταν πειά ώρα νά γυ- ρίσουν πίσω. Πιασμένοι από τό χέρι τότε, άρχισαν νά βαδίζουν άργά και σιωπηλοί, εύτυχιμένοι πού βρισκότονταν μαζί. Σέ λίγο εκείνη δέκοψε τή σιωπή τους, λέγοντας Ξερά :

— Φοβάσθε λοιπόν τό σύζυγό μου ;
— Έγώ ; Έκανε ξεφασιασμένος ο σύντροφός τής. Νά φορηθώ τόν Άντροά ;

Και, άνορθώνοντας τό ψηλό του άνάστημα, πρόσθεσε περιφρονη- τικά :

— Τό δυστυχισμένο παιδί !...
— Αλλά, κάθε φορά πού τό βράδυ καθορθώνω νά τού ξεφίγω γιά νά σάς παραχώρησω μερικές στιγμές, είθε γερμάτος άνησυχία και δέν βλέπετε τήν ώρα νά χωρίσασθε...
— Δέν καταλάβατε λοιπόν ακόμα, Λέλια, τής απάντησε εκείνος μέ πά-θος, ότι μ’ έχετε κατακτησει όλό- κληρον, ότι σάς λατρεύω τόσο, ώστε προτιμώ νά συντομεύω τίς στιγμές πού είμαστε μαζί, τίς στιγμές τής εύτυχίας μου, παρά νά σάς χάσω γιά πάντα από μιά άτρονοησία ; ...

‘Εκείνη χτύπησε τό πόδι τής θυ- μομένη και τού απάντησε :

— Άχ ! αυτή ή ζωή τής έποικρι- σίας και τής ψευτιάς πόσο μέ βραί- νει !... Πότε θα μπορούσώ επί τέ- λους νά κινηθώ ελεύθερα ; ...
— Στάθηκε μιά στιγμή γιά νά τόν κοιτάξει στά μάτια και πρόσθεσε :

— Ποιός άνθρωπος λοιπόν θα μ’ άγάπησθι τόσο, ώστε νά μ’ έλευθε- ρώσθι από τό μιστή μου σύζυγο ; ...

‘Εκείνος έμεινε σιωπηλός. ‘Επει- τα, άφού προχώρησαν άρκετά, ψι- θύρισε :

— Θέλετε νά τόν προκαλέσω σέ μονομαχία ; ... Ξέρετε τή σκοπευτι- κή μου δεινότητα...
— Όχι... Στή μονομαχία πρό- πει νά σκοτωθώ κάποιος άπ’ τους δύο σας κι’ έτσι θα δημιουργηθί οξάν- δαλο...
— ‘Επειτ’ από λίγο, μέ φωνή πού είχε γίνει έξαφνα τρυφερή, έπρόσθεσε :

— Πρέπει νά έγκαρτερήσασθε, φίλε μου... ‘Η εύτυχία είναι αδι- νητη γιά μιά...
Και, δινοντάς του τό χέρι, τό όποιο εκείνος φίλησε μέ πάθος, είπε :

— Λοιπόν, καληνύχτα, Πέτρο...
‘Εκείνος ήταν έτοιμος ν’ άπομακρυνθί, όταν ή φίλη τόν τόν έ- κράτησε, λέγοντάς του μ’ ένα έλαφρά ερωτικό χαμόγελο :

— Πρόσεξε μ’ ή βοή στο δρόμο σου τή Μαρι- Ζάν και σου ρίξει τήν τήχη σου...
‘Ο Πέτρος άρχισε νά γελιά και τής απάντησε :

— Πάθ, έσαι, μιά γυναίκα μορφωμένη, πιστεύετε στις μάγισσες ;
— Καμιά φορά... Γι’ αυτήν μάλιστα λένε πως Ξερί και φτά- χει δηλητήρια πού σκοτώνουν χωρίς ν’ άφήνουν κανένα ίχνος...
— Μπα... Αλλά τό λέν ή γυνές...
— Ποιός Ξερί !...
Και, πλησιάζοντάς τόν ακόμα, έπρόσθεσε σιγά :

— Θα ήμουν περιφρονη νά τό μάθο αυτό...
Τού έστειλε ένα φιλή μέ τήν άκρη τόν δαχτύλων τής κι’ άπομακρυνθήκε τρέχοντας.

Αυτός τήν παρακολούθησε νά χάνεται κι’ έπειτα, γε- μάτος σκέψης, άπομακρυνθήκε κι’ αυτός. Στ’ αυτιά του άντηχούσε ακόμα ή μεταλλική φωνή τής φίλης του, ή όποια τού είχε πη : «... Δηλητήρια πού σκοτώνουν χω- ρίς ν’ άφήνουν ίχνη... »

***
‘Η νύχτα είχε τυλξεί πειά μέ τό σκοτεινό τής μαν-

δία τά πάντα κι’ ο Πέτρος έξακολουθούσε ακόμα νά περπατά μέ βή- μα κλονιζόμενο στην άσρογαλιά, κυριευμένος από μεγάλη ψυχική τα- ραχή...
‘Ηταν λοιπόν διαταγή αυτό πού τού είχε πη εκείνη ; ... ‘Ηθελε λοιπόν νά δηλητηριάσθι από φίλο του, πού τόν είχε σχεδόν σαν άδελφό του, γιά νά τήν απαλλάξή από τό σύζυγό τής, τού όποιου ήταν ή μο- ναδική κληρονομιά !... Όχι, ήταν τρελλός !... Ποτέ αυτή ή λεπτή γυναίκα, μέ τά χρυσά μαλλιά, μέ τά τρυφερά μάτια, δέν θα μπορούσε νά σκεφθί ένα τέτοιο πράγμα... ‘Ηταν αδύνατο νά είχε συλλάβει στο μυαλό τής μιά τέτοια τερατωδία !... Πώς μπορούσε ποτέ νά Ξε- ράσθι ότι στόν Άνδρέα ώφειλε αυτός τά πάντα, τή ζωή του και τήν τιμή του ; ...

Άχ !... γιατί είχε πάει νά τούς συναντήσθι ; Γιατί δέν είχε αντι- σταθί στο χαμόγελο τής γοήσης ;
‘Επρεπε νά φύγη... Νά φύγη ά- πό κοντά τους !...
‘Όσο όμως τό αναλογιζόταν αυ- τό, έννοιωθε πως δέν είχε τό θάρρος ν’ άπομακρυνθί από τή γυναίκα έ- κείνη πού τόν είχε ξετρελλάνει...
Νά μήν τήν Ξαναδηί πειά !... Μά αυτό ήταν αδύνατο !...
Και, κυριευμένος όλόκληρος από τό πάθος του, φώναζε μέ φωνή δυ- νητή :

— Τόσο τό χειρότερο γιά τόν Άντροά, άν βρισκόται στο δρόμο μου... Θα τόν συντρίψω... Αυτό άταίπει ή ζωή...
Και, χωρίς νά διατάξη πειά, τρέ- χοντας σχεδόν, διευθύνθηκε πρός τήν καλύβα τής μάγισσας Μαρι- Ζάν.

‘Η γρηνα κατοικούσε από μιά κα- λύβα χωμένη σ’ ένα κούφωμα τού βράχου, περιορισμένη από τούς ά- ρουραίους και τά νυχτοπούλια. Ζού- σε τρισάβηλα από τίς προχέσεις πού έλεγε στους χωριάτες κι’ από τά χόρτα πού σάναζε στο βουνό.

Όταν ο νέος μπήκε μέσα, ή γρηνα καθόταν κοντά στο τζάκι, τού όποιου ή λάμπη φώτιζε τό καταρτιδωμέ- νο πρόσωπό τής.

Μέ στιγμή φωνή ρώτησε τόν Πέτρο, ό όποιος είχε ταράξει τή γαλήνη τής :

— Ποιός σου έδωσε τήν άδεια νά μπης εδώ μέσα ; ...
— Θέλω νά σου μιλήσω, τής ά- πάντησε εκείνος.

— Τι θέλεις από τήν άπσταλμέ- νη τού Θεού ; ρώτησε ή γρηνα πού άνασπώθηκε από τή θεά τής.

— Περνάς τόν καιρό σου ανισάζοντας χόρτα... τής είπε τότε έ- κείνος.

— Τό πνεύμα τού Θεού μ’ άδηγει και γιατρεύω μέ τά βότανα αυ- τά πολλές άρρώστειες...
— Γιά μένα ή γιατρεία είναι ο θάνατος... Μπορείς νά μου τόν δώσης ;
— Θέλεις δηλαδή δηλητήριο ;
‘Ο Πέτρος έγειρε τό κεφάλι του.

‘Η γρηνα μέ μιά λάμπη στά μάτια, τόν εκύπταξε έπίμονα κι’ έπει- τα είπε, έμπνευσμένη :

— ‘Η γυναίκα είναι ώραία... μά τά λόγια τής είναι βρωμέρα... Τήν άκουσα πού σε συμβούλευε νά γινεί ή γρηναία...
— Όχι φίλαριές ! τήν δέκοψε ο Πέτρος, κυριευμέ- νος από ζεφρικό τροίμο... Δώσε μου ό,τι σου ζητάω και πάρε χρυσάφι γιά νά πληρωθής...
Και τής πέταξε τό πορτοφόλι του.

— Χρυσάφι !... φώναζε εκείνη γελώντας στιγγγά.

Α’ νόμισες πως θα μπορούσες ν’ άγοράσης τή Μαρι- Ζάν !... Φύγε, πνεύμα τού κακού !... Πάρε τό χρυσά- φι σου !... Δέν έχω φαρμάκι !...
— Μά !...
— Φύγε ! Ξαναείπε ή μάγισσα. Φύγε !... Πήγανε

— Φύγε !... Φύγε !... Πήγανε νά παρακαλέσης τή θάλασσα νά σου ξεπλύνη τή μαύρη σου ψυχή !...

‘Η νύχτα είχε τυλξεί πειά μέ τό σκοτεινό τής μαν-

να παρακάλεσε τη θάλασσα να σου πείνει τη μαύρη σου ψυχή!...

Κάτω απ' τον ξάστερο ουρανό, όλα ήταν σιωπηλά. Η θάλασσα ήσυχαιζε τώρα κάτω από την αντίβολα των πλανητών.

Στο καθιερωμένο μονοπάτι περπατούσε η Λέλια. Μές' στο χέρι της έλαμπε ένα πιστόλι, που το κρατούσε γιατί είχε στοιχηματίσει με τον Πέτρο να χτυπήσει κάποιο στόχο μές' στο σκοτάδι. Πίσω της βιάζονταν οι δύο άνδρες, καθίζοντας τα αγόρια τους.

— Άχ! Έλεγε ο Άντρέας, βέβαια, στην καλλιτεχνική μου σταδιοδρομία γνώρισα πολλές απογοητεύσεις, μα τώρα, για να σβύσω τις παλιές μου αυτές πληγές, έχω τη χαρά του σπατιού μου, την αγάπη της θώραίας μου Ρόζας...

Στενοχωρημένος ο Πέτρος τον άκουγε, όταν ξέσφανε η φωνή της νέας γυναίκας έφτασε ως αυτούς:

— Έμπρός, φίλοι... Άνοιχτε το βήμα σας.

Οι δύο άνδρες επέζησαν το βήμα τους κι' έφτασαν τη Λέλια. Τότε ο Άντρέας είπε:

— Τι θώραία βραδιά... Πόσο όμορφα λάμπουν τ' άστρα... Πόσο γλυκιά είν' η ζωή...

Μα η κουνιάτη πύργιζε ξέσφανε στο λαιμό του... Είχε δη' τη Λέλια, με την έκφραση γεμάτη μίσος, να τον σκοπεύει στην όψη... Και, πριν προλάβει να κάνει τίποτα, έκεινή επιφοβόλησε.

Άμεσός ο Άντρέας, χτυπήθηκε στο στήθος, κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, χωρίς να βγάλει ούτε μια φωνή.

Η Λέλια, με φωνή γεμάτη αγανάκτηση, ρώτησε:

— Πέθανε;

Τρέμοντας ο Πέτρος έσπυρε πάνω απ' το δολοφονημένο κι' άπάντησε πένθιμα:

— Ναι.

— Πρέπει να τον ανέθεσουμε εκεί άπάνω...

Άκου θα πούν πως αυτοκτόνησε...

— Ω! Λέλια!... Λέλια!... είπε ο Πέτρος. Είνε φορτίο αυτό!...

— Έπρεπε να το κάνω, αφού εσύ δεν έτοιμούδες... Ήταν το μόνο μέσο να μείνουμε έλευθεροί και να γίνουμε πλούσιοι... Άς τον πάρουμε τώρα...

Τον έπαιαν, πράγματι, ο ένας απ' τα πόδια κι' ο άλλος απ' τα χέρια, κι' η πένθιμη ποιητή ξεκίνησε.

Βιάζον να κόπο, λυγίζοντας κάτω απ' το βάρος του πτώματος, όταν ξέσφανε μια σκιά άνοδοχους μπροστά τους, φωνάζοντας σπριγγιά:

— Κάιν, τι έκανε τον αδελφό σου;

Περίττοιμο άφησαν τον πεθάνον και είδαν τότε μέσα στά σκοτάδια τη μάγισσα, που άποικαρινόταν, να τους φωνάξει:

— Η τήφες σας θα σας έκδιηθούν!...

Τά άστρα, ένα-ένα είχαν εξαφανιστεί στις πρώτες αντίαιγες του πρωινού, ενώ ο όκεανός ποίηριζε χτυπώντας με μαγιά στην άκρογαλιά.

Ο Πέτρος κι' η Λέλια βρισκότονταν εκεί, στην ίδια θέση, όπου είχαν σκοτώσει τον Άντρέα, όχι άγυλασμένοι, όπως άλλοτε, μα ιακρά ο ένας απ' τον άλλο, άναμειωμένοι με το βλεμματικό όχημα κι' επιφοβόλησε ο ένας στον άλλο την εθύνη του έγκληματος, με φωνή τόσο δυνατή, που δέδεσσε τον πατόνο της θάλασσης.

Η Λέλια είχε πιστέψει, πως δεν θα ήταν δύσκολο, αυτή, που ήταν μά φτωχή κόρη και την είχε αγάπησει ένας έκαιομορφώτος, μα και είχε βαρεθεί την αγάπη του, να τον ξεφορτώσει και να γίνει κληρονόμος του. Και, πράγματι, κανείς δεν είχε σκεφτεί να ύποπαστεί την ώραία κόρη με τα ξανθά μαλλιά και με τα γλυκά και τρυφερά μάτια. Μα η άνάμνηση του έγκληματος της την έγέμιζε τώρα τρέφο.

Όχι μέρως μετά τη δολοφονία, καθώς κρατιόνονταν από το χέρι με τον Πέτρο, έσφανε η όπτασία του νεκρού πρόβαλε μεταξύ τους, κλονιτάς τους να τραβηχτούν περίττοιμο.

Από εκείνη τη στιγμή το φάντασμα του Άντρέα δεν έπανε να τους καταδιώκει. Έτσι η αγάπη τους μεταβλήθη σ' ένα άσβιστο, άδυσώπιτο μίσος. Ζήτησαν τη λήθη ταξιδιόνοντας μακριά, σε ήθρονες και διασεδάσεις, μα η τρομερή όπτασία τους καταδίωκε παντού.

Τότε, ξετρελλιαμένοι, ξαναγύρισαν ν' άνασκαλίουν την άμμο που είχε πηχ' το αίμα του σκοτωμένου...

Κι' έσφανε πάλι η σκιά του παρουνιάστηκε μπροστά τους.

Τότε, με μικρόντας πεία να κρατηθούν, ώρμησαν ο ένας έπάνω στον άλλο, νομίζοντας ότι μ' αυτό θα έξλιωνοντο για το έγκλημά τους.

Μιά πάλι τρομερή, θανάσιμη άχοις τότε...

Σε μιά στιγμή, η Λέλια, τρέθηκε το πιστόλι της, κι' ενώ ο Πέτρος κάρφωνε το μαχαίρι του στο στήθος της, προδόθηκε εναντίον του...

Κυλιόστηκαν τότε κι' οι δύο στους βράχους, ενώ μιά φωνή σπριγγιά άκούστηκε πίσω τους:

— Χά!... Χά!... Χά!... Ο νεκρός έκδικείται!...

Ήταν η μάγισσα Μαρί-Ζάν.

DANIEL RICHE

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το πιο αξιοπερίεργο γεγονός του κόσμου βρίσκεται στο Ίντερλάκεν, στον... κήπο του βαρόνου Φρειδερίκου Κορσλάχτεν, κατεσκευάσθη δε το 1906.

— Αποτελείται από... άνθη που άνοιχουν και κλείνουν τα ποιηκόχρωμα φύλλα των σε όρισμένες ώρες της ημέρας και της νύχτας.

— Τα άνθη αυτά είναι φτιαγμένα κυκλικά και στην αντίστοιχη ώρα του καθένα. Στο μέσον της πλάκας, και σε βάθος μισού μέτρου, βρίσκεται ένα άλλο μηχανήμα φύλλοχρη με δύο λεπτοτάτους δείκτες.

— Όταν ο ήρωδεικτής φτάει άπάνω σε κάθε ώρα, τότε τα άνθη που σημειώνουν την ώρα εκείνη άνοιχουν τα πέταλά τους.

— Ο Έρριχός Σταυρός ίδρύθη στα 1853. Ίδρυτής αυτού ήπρηξε ο μεγάλος Έλβετος κλιάνθηρος Έρριχός Ντουάν.

— Οι περισσότεροι δρόμοι του Πεκίνου δεν υπερβαίνουν σε πλάτος τους 4 πόδες.

— Η σκηνή της «Σκιάλας» του Μιλάνου έχει μήκος 40 μέτρων και ύψος 32. Διαθέτει δε 3.500 θέσεις.

— Κατά την περίοδο των παραστάσεων το προσωπικό του θεάτρου αυτού άνέχεται σε 2.500. 2.000 εξ' αυτών είναι ήθοσοι. Από αυτούς 60 άνδρες και 50 γυναίκες παίζουν ρόλους πρωταγωνιστών, 80 άλλοι ήθοσοι παίζουν δευτερευόντας ρόλους, 250 είναι κορίστές και 200 μαλλιαρίνες.

— Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική, η έτησια κατανάλωση σιγαρέττων άνέχεται: Στη Γαλλία σε 35.000.000.000, στην Ίταλία σε 26.000.000.000, στην Τουρκία σε 25 δισεκατομ., στη Γερμανία σε 23 δισεκατομ., στην Αγγλία σε 19 δισεκατομ., στην Αμερική σε 16 δισεκατομ., στην Αίγυπτο σε 12.500.000.000, στην Ελλάδα σε 8.000.000.000 και στο Βέλγιο σε 5.000.000.000.

— Η πόλις Σαλιούτι της Μεξικού έχει μιά άρχαιοτάτη και περιεργοτάτη έκκλησία, η στέγη της οποίας είναι σκεπασμένη από πλήθος θόλων, που μοιάζουν με τεράστια μαντάρια.

— Είς το Πόνος-Σίτυ της Βορείου Αμερικής τον παρελθόντα μήνα διοργανώθησαν... χελωνοδρομία.

— Σ' αυτές παρέστησαν πλέον τών δέκα γιλιώνων περιεργων, οι οποίοι μάλιστα έλαβαν μέρος και στά στοιχήματα.

— Ο κάτοχος της χελώνης που ήθελε πρώτη, κέρδισε 50.000 δολάρια!

— Η άρχαιοτέρα καρτίνα είναι εκείνη που φυλάσσεται στο Μουσείο της Κολωνίας. Την καρτίνα αυτή την άνεκάλιψε τυχαίως ένας γεωργός στα 615 μ. Χ. μέσα στο χωράφι του, ενώ έσκαβε.

— Η μεγαλύτερες σύγχρονες καρπάνες είναι η Ρωσοική. Η καρτίνα του «Άγιου Ίβαν» της Μόσχας ζυγίζει 165.500 κιλά, τότε δε «Τσαό-Κολοκόλ» φτάει τα 198.000 κιλά.

— Το μεγαλύτερο ροσμινι του κόσμου βρίσκεται στο Μουσείο της Στοκχόλμης. Άγοράστηκε πρό τριετίας από τη Σοβιετική Κυβέρνηση αντί 18.750.000 δραχμών.

— Το ροσμινι αυτό, που ζυγίζει 250 καρτίνα, είχε δοθεί ως δώρο στην αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη Β' από το τότε βασιλέως της Σουηδίας Γουσταύου τον Γ'.

— Στην Καλλιφρονία υπάρχουν τα μακροβιώτερα δέντρα του κόσμου. Τώρα τελευταία έκδοιξε εκεί ένα δέντρο ήλικίας 3.000 έτων, ύψους 75 μέτρων και περιεργείας 25 μ'. Άπέδωσε δε ζυλιαν 250.000 κυβ. μέτρων.

— Κατά την λήξισαν εξαμηνία του τρέχοντος έτους έλαβον χώραν 2.325 διαζύγια στη Νέα Υόρκη και 1714 στο Παρίσι.

— Η Αμερική εισάγει κάθε χρόνο 100.000 καναρίνια.

— Ο έθνικός στρατός της Αλβανίας άνέχεται σε 15.000 και έδρευει ολόκληρος στα Τιράνα.

— Ο μόνος άντανδρος από τους συγχρόνους βασιλείς είναι ο Άχμετ-Ζωγού της Αλβανίας.

— Το πρώτο ταχυδρομείο ίδρύθη στην Αγγλία το 1581, στη Γαλλία το 1642 και στην Αμερική το 1710.

— Απ' όλα τα κράτη, τον μεγαλύτερο διασμό εισαγωγής καπνού έχει επβάλλει η Ίταλία.

— Υπό του δημοτικού Συμβουλίου της Ρώμης άπεφασίσθη να γίνει κατά την προσεχή άνοιξιν στη Βίλλα-Μποργκέζε η «Αναπαράστασις της πυρκαϊδας της Ρώμης υπό του Νέρωνος».

— Το ποσόν της φαντασμαγορικής αυτής έορτής, που ύπολογίζεται ότι θα υπερβή τα 5.000.000 λιρετες, θα καταβλήθη εξ' ολόκληρου υπό του «Πανταίου Συνδέσμου Τουρισμού».

— Στη Φλωρεντία υπάρχει το πλουσιώτερο Μουσείο-Μινιατούρας. Η αξία των κομυτεχνημάτων του άνέχεται σε 5.000.000 λίρες.

— Σ' ολόκληρο τον κόσμο κυκλοφορούν 85.000 είδη γραμματοστημων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

